

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 18

בס"ד ערש"ק פר' ויקרא ב' ניסן תשנ"ו

דבר החברותא

ה רא"ש שליט"א מדבר ופרט בזמן האחרון בענין התפילה שצריכים להרבות בתפילה לצאת בהתבודדות ולשפוך שיח לרבון העולמים ומדגיש שאין שום דבר שיכול לקרב הגאולה מלבד תפילה ותחנונים ורק ענין זה יביא את הטוב המקווה וע"כ עלינו להרבות בתפילה וכאו"א יקבל עליו לחזק ענין התפילה עד שנזכה לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק ולגאולה השלימה בב"א.

ב ניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל (מד"ר) ועלינו ללמוד מתורתנו הקדושה את אפשרות יכולתנו לקרב את הגאולה העתידה וכמו שבגאולה ראשונה נגאלו אחרי ש"ויזעקו אל ה'" "ותעל שוועתם" כך אנו אין לנו אלא לאחוז אמנות אבותינו, ולזעוק אל ה' בחזקה על גלות השכינה ועל צרות עם ישראל עד שישמע ה' שוועתנו ויקבל תפילתנו ונגאל גאולת עולמים בב"א

פנינים יקרים

וכעס. וקודם הסתלקות מרן הריב"ש אמר לתלמידיו שיכינו לעצמם רבי להאיר להם, כי הוא ילך לבית עולמו בשנה זאת, וזה היה בהו"ר אחר החתימה ושאלו לו לאיזה צדיק (אם) ידבקו נפשם (אצלו) והם היו תלמידים בחורים צדיקים ועדיין לא שימשו כל צרכם. ואמר להם שיסעו אצלו וינסו אותו וישאלו לו, שיתן להם עצה להסיר הגאולה, אם יתן להם איזה עצה אין בו ממש, אם יאמר השם יעזור אזי יקרכו נפשם אצלו. כי צדיק גמור הוא,

ויש שפל רוח על ידי מרה שחורה ועצבות צער ויראה רעה וזה אינו טוב... וגם יש הרבה מיני שפלות שמבטלין מעבודת השם יתברך, והוא מצד שפלותו אינו מאמין כי הוא גורם ע"י תפלתו ותורתו שפע אל כל העולמות ... וכל תנועותיו ודיבורו הילוכו ועסקיו עושה רושם למעלה... וזה ענוה פסולה שחושב מה אני חשוב וספון לפגום או לתקן למעלה... ובזה הולך בשירות ליבו.

(נוצר חסד על אבות ד' ד')

מאד מאד הוי שפל רוח. ואמר מאד מאד, כי ענין הגאולה הוא ממש עבודה זרה, ואין עצה להימלט ממנו, אלא השם יתברך יעזור, וארבע מאות פרקי דמסכת עבודה זרה של אברהם אבינו היה מענין הגאולה, (ע"ז י"ד ב') כי גאולה ממש עובד אל נכר והוא עצמו עבודה זרה צואה רותחת, ומרן אלוקי קודש קדשים. אור שבעת הימים רבינו הקדוש, אשר החיה נפשנו וגאל אותנו מן היצר, ומרשת הסטרא אחרא. ומטעות קליפת נגה הבל וריק, ודיבק נפשנו באור עליון, אור החיים, רבינו אור נפשינו הרב ישראל בן אליעזר. עפר ואפר אני תחת כפות רגליו אם אזכה, והלואי ואזכה להיות אפר תחת כפות רגליו, יצאה נשמתו בטהרה. אלוקי רבון כל העולמים "אל תבואני רגל גאולה" ובכך יצאה נשמתו של מרן הקדוש אלהי רבינו יצחק לוריא בלשון שפניא: שמרני מידי גאולה, כי אי אפשר להתחיל בשום עבודה אמיתית בעוד שנפשו שקועה בגאולה וזדון לב, ולא יצא הטמא והכת הארורה מן הדת אלא על ידי גאולה

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

אייר תש"ל

לכבוד

שלום וברכה,

הקדושה - נהפך בדמיונו כח ומציאות בפני עצמו - ותפקיד האדם וחובתו בעולמו לתקן את חלקו שבחטא האדם הראשון, כלומר להגיע ולמצוא שהוא אינו בסיס בפני עצמו, כוחו ומעשיו ניתנים לו ממציאות עליונה - מציאות הרחמים - "כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל" וכדי להגיע להכרה זו צריך כל אחד ואחד לפי בחינתו ושורש נשמתו לעבור כאבים ומכשולים שמהם יכול ללמוד על פחיתות ערכו כשהוא לעצמו ומוזה "ילמד על תלותו בכח עליון שממנו הוא שואב את קיומו, וכל כולו ומהותו נצמח ממנו.

האדם צריך להכיר שהגורם המכאיב אותו הוא דמיון המחשבה, אין הוא מסכן כפי שהמחשבה רוצה לרמות אותו, ומה בכך אם אין לו שלימות של ענין זה או אחר, האם בגלל זה הוא מסכן ומנודה מן העולם, והלא אלפי אנשים שסיבלם גדול משלו וחיים חיי שלוה, ואינם נותנים על לבם לצער עצמם עד בלי די, וכשמתחיל האדם לראות שהכאב שנלכד בו אינו אמת, אלא שיש בקרבו שונא שבדבר הקטן מתגבר עליו להכאיב אותו בכאבים עמוקים ועד שאול תוקד מרירות הכאב וכל זה ממחשבת דמיון הבל ורעות רוח.

וכשהאדם ניצב במלחמתו מלחמת היצר במאבקו נגד השונא הזה הנמצא בקרבו, מתחיל לחשוב ולראות מהיכן קיומי ועמידתי - איך אני מתקיים ומחזיק מעמד מול שונא כזה ואני הקטן והדל, מכאן אני מתחיל להרגיש שיש מישהו שמחזיק אותי

אנו פוגשים בעולמנו באנשים שהראיה שלהם מאד קלושה, ובכ"ז אין בדבר זה להטריד ולהכאיב מנחתם ושלותם, בכל דבר ודבר אנחנו רואים זאת, ישנם אנשים שמאד מטריד אותם פרנסתם והדאגה למחייתם, וממש כל היום אין להם מנוחה מדאגות הפרנסה, לעומתם יש כאלו שפרנסתם בשפל המדרגה ממש, אך אין בזה כדי להכאיבם כ"כ. מזה אנו רואים שהכאב הנמצא במחשבה אינו נעוץ בדוקא בסיבת עובדות מציאות החיים, אלא מקור הכאב והדאגה מהנפש ולא מהגוף.

כשנרצה לחקור להגיע למקור נביעת הכאב עלינו קודם לחקור להגיע לעצם שורש מציאות האדם, מהיכן כח צמיחתו וגידולו, מהיכן קיומו ובסיס חיותו של האנוש עלי אדמות.

מציאות האדם הוא "אין" - כלומר האדם אינו מציאות ובסיס כשלעצמו, יש דבר שנותן לו את החיות והקיום והדבר הזה נקרא "אמונה", אך האדם נמצא במסך המבדיל בינו ובין האמונה, בינו לבין סוד כוחו וקיומו - האדם חי בהרגל המחשבה של הטבע שהוא בעצמו כח המציאות - "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" ולכן כשנתקל במכשולים על דרכו הוא מתמלא באכזבה ויאוש כי הם סותרים את הלך מחשבתו הטבעית שהינו מציאות מבוססת לכשעצמה.

עוד משנים מקדם, מחטא אדם הראשון בעץ הדעת, נוצר המסך המבדיל בין האדם לבוראו - האנוש נהיתה מציאות נפרדת מן

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

שתגיע לתכלית הזאת הנרצית.

וכשאנו מדברים מזה אנחנו צריכים לדעת כמו שצמיחת הצומח אינו בא בפעם אחת ועד שמגיעים לפרי זה צריך לעבור כמה וכמה שלבים, חרישה וזריעה והשקאה וכו' וכו'. ורק אחרי זמן זוכים לפירות, כך גם עבודת האדם הנמשל לצומח כמאה"כ "כי האדם עץ השדה" הפרי אינו בא בפעם אחת, וצריכים לעמוד באמונה בתקוה ובסבלנות, להיות בשקטות ובסבלנות עד שנקבל את הפרי, ואם האדם מחזק את עצמו באמונה ובתקוה בטוב הצפון עבורו, ומאמין כי הישועה בוא תבוא אז יבוא ויקויים בו "והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה יצליח".

לכן אני מבקש ממך שתחזק את עצמך באמונה ובשמחה, כי זוהי המערכה והמלחמה של כלל ישראל עד בוא יבוא הגואל, לעידך ידידים נאמנים שותפים לך במערכה זו, ומלחמה לה' בעמלק מדור דור, ה' אתך לא יעזבך ומצפה להשתתף בשמחת ישועתך, עוד תראה בהתגשמות כל רצונותך הטובים מתוך שמחה וטוב לבב.

בכבוד רב, בידידות כנה,

ונותן לי את הקיום וההמשך, וזאת על ידי שבאים אלי כל מיני סיבות המחזיקות אותי, וסיבות הללו יש מי ששולח לי אותם למען היאחו בהם וכל חיי רצופים בשרשרת הסבות שנתנו לי את כח הקיום עד הלם. חש אני ומרגיש שיש לי אב טוב ורחום הנמצא איתי תמיד ולא עזבני אל המקרים, וגם כי אלך בגיא צלמות הוא עמדי, זה האמונה. כי תפקיד האנוש מהגדול ועד הקטן להגיע לדביקות באמונה, כתינוק המתרפק על אמו, כבן המתחטא לפני אביו. והמעבר והדרך לזה ע"י הכאבים והמכשולים שלנו, שכל אחד ואחד עובר לפי בחינתו ותקונו נפשו, וזאת תפילת דוד המלך בתהילותיו "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך".

ולכן עליך לדעת כי הדאגה שאצלך מן הראיה, נובע עוד מפגם מגילגול קודם, ולמטרה זו ירדת לעולם לתקן את שלימות הגוף מפגם חטא עץ הדעת, המכאיב אותך הוא כח המדמה ונובע מהנפש ולא מהגוף, ותפקידך להילחם עם המחשבות שלך כדי שתגיע למצוא את יסודך הנצמח מהקדושה, המתלבש בסיבות השונות שאתה נתקל בהם, וכשתגיע להכיר שהכאב והדאגה שלך הוא דמיון, ואתה נאחו ומתקיים מכח ההשגחה שעליה אתה שם כל בטחונך ואמונתך, אז תלך ותשתפר הראיה שלך, כי כל קושי וכבדות הראיה שלך בשביל

